

STARA PLANINA od 4 – 6. februara 2011.god.

(Najviši vrh Srbije, Midžor, 2168 mnv)

U organizaciji PD „Pobede“ Beograd, organizovan je uspon na Midžor koji je zvanično najviši vrh Srbije, na stubu piše 2.168 mnv. Akciji su se pridružila i dva planinara našeg društva.

U minibus smo ušli na autoputu, u petak oko 17 i 15. Puno planinara, i pomoćno sedište zauzeto, a jedan planinar sedi između sedišta na stoličici. Napravili smo samo jednu kratku pauzu, tako da smo u Mezdraju, 12 km ispod Babinog zuba, srca Stare planine, stigli u 21 i 15. To je nekadašnje rudarsko naselje koje je šezdesetih godina prošlog veka bilo živo, ali je danas, kao i u mnogim našim rudarskim naseljima, sve zamrlo. Jedan vredan, mlad, meštani je kupio stare radničke barake, preuredio ih, preko puta napravio kafanu „Konak“ i mi smo bili prezadovoljni smeštajem. Sačekao nas je postavljen sto sa pihtijama, salatam od kiselog kupusa, ovčijim sirom i salatam od crnog luka, koja je specijalitet tog kraja. Tu su bili i naši prijatelji, planinari iz Prokuplja. Dugo smo sedeli, jer je pored pune trpeze i prijatnog društva bila i živa muzika prilagođena svim ukusima.

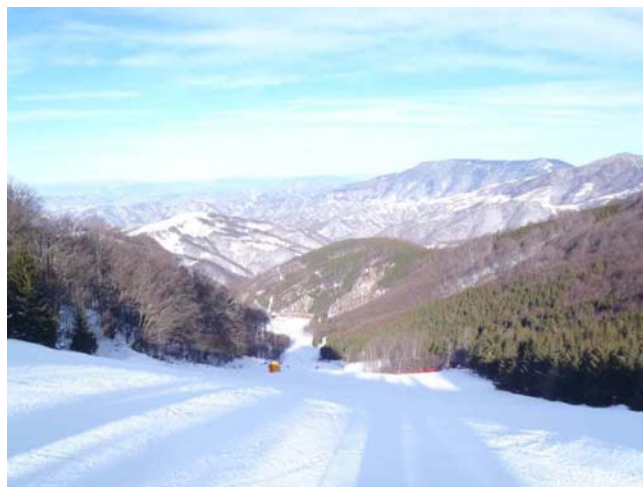

Tradicionalna trpeza

Planinarski dom u Mezdreji

Jutro je osvanulo sunčano. Nismo mnogo žurili, tako da smo posle jutarnje kafe i doručka, u 8 sati krenuli minibusom put Babinog zuba. Kratko smo se zadržali i tačno u 9 sati krenuli na uspon. Prvi put sam videla tu ski stazu o kojoj se toliko pričalo. Nije bilo mnogo skijaša. Obeležena je kao crna i crvena. Odlično izgleda. Neki drugi put bi je vredelo isprobati. Mi smo nastavili put vrha. Nije bilo mnogo snega na stazi, čak je na južnim padinama bilo mestimično i trave. Pogled na Srbiju ispod nas je bio fantastičan. Mene je fascinirao pogled na Rtanj koji kao da je čuvao stražu s jedne strane Srbije, a Stara planina s druge strane.

Ski staza

Rtanj na horizontu

Brzo smo napredovali. Nas iz Pobjede bilo je 15, iz Prokuplja 5 planinara i još možda desetak planinara koji su po grupicama peli samostalno. Naša grupa se dosta bila razvukla iz razloga što su neki žurili kondicije radi, dok su drugi uživali, slikali, meditirali u zavetrinama i upijali poglede na okolne planine koji su ovoga dana stvarno bili fenomenalni. To je bio jedan od onih poklonjenih dana koji planina podari upornim planinarima. Zbog takvih dana vredi odlaziti u planinu. Ja sam na vrhu bila u 12 i 45. Mnogi su bili većstigli. Skupili smo se, slikali se, pojeli po nešto, napravili kratku pauzu i krenuli natrag.

Beo sneg i plavo nebo

Vrbica na 2.168 mnv

Tih 8 kilometara od vrha, do doma na Babinom zubu, prešli smo za dva ipo sata. Vetar je mestimično bio baš jak, mada nije bilo hladno. U domu smo napravili pauzu da se cela grupa sakupi, jer bilo je tu nekoliko njih koji su uživali u skijanju i šetnji po okolini. Veče smo opet proveli u Mezdreji, gde su nam domaćini ponudili ukusnu večeru i opet živu muziku za prijatnije druženje.

U nedelju smo se pozdravili sa domaćinim i krenuli put Temske gde smo obišli manastir Svetog Djordja. Nisam skoro bila u nekoj svetinji koja ima tako dobro očuvane freske iz XV-og veka. Poštovala sam zabranu slikanja, pa zato evo samo kako manastir izgleda spolja.

Manastir Sveti Đorđe

Vodopad Stanjinac

U povratku iz manastira zaustavili smo se da slikamo jedan od većih vodopada u Srbiji koji je bio mestimično zaleđen. Napravili smo i kratku šetnju do mesta gde Svrljiški Timok ponire i posle jedno kilometar ipo u istom obimu izvire i nastavlja svoj tok. Neobična prirodna pojava u tako pitomom kraju. Laički smo došli do zaključka da se nekad deo brda odronio i zatrpao korito reke koja je pronašla put ispod zemlje i izbila ponovo na površinu. Šteta što nema nikakvog putokaza nego smo mi imali sjajnog vodiča koji poznaje taj kraj pa smo mogli da vidimo tako nešto.

Poniranje Svrliškog Timoka

Ponovo izvire

Posle svraćanja u čuvene Kamiondžije, vrlo brzo smo bili u Velikoj Plani. Kad malo bolje razmislim, bio je to vrlo sadržajan vikend. Evo i slike za kraj.

Tekst i fotografije : KocićDragica